

РЕШЕНИЕ

№ 1674

гр. София, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 01.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **612** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДС) във вр. с чл.203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по иск с правно основание чл.121, ал.1, т.3 във вр.с чл.104, ал.1 от ЗДС, предявен от Л. Н. С. от [населено място], Столична община, срещу Националната агенция за приходите с искане за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл. вр. чл.121, ал.1, т.3 Закона за държавния служител за период от 11.06.2019 г. до 11.12.2019г. в размер на 5873 лв., заедно с мораторна лихва за забава по чл. 86 от ЗЗД върху главницата от датата на влизане в сила на решението за отмяна на уволнението – 20.07.2022г. до датата на завеждане на исковата молба – 20.01.2023вг в размер на 306,46 лв., ведно със законната лихва върху дължимата сума от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Вредите са претърпени в резултат на заповед № ЗЦУ-885/07.06.2019г., издадена от изпълнителния директор на НАП, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, отменена с влязло в сила съдебно решение по адм. д. № 8743/2019г. на Административен съд – [населено място] (АССГ) и заповед № 4108/11.06.2019г., издадена от изпълнителния директор на НАП, с която е прекратено служебното му правоотношение, отменена с влязло в сила съдебно решение по адм. д. № 7765/2019г. на АССГ.

Претърпяна от ищцата имуществена вреда на стойност 5873 лв., представлява пропуснатата полза - неизплатената от ответника част от 13686 лв. - възнаграждението,

което ищецът би получил за периода от 11.06.2019 г. до 11.12.2019г., поради оставането си без работа в резултат на отменените незаконосъобразни заповеди на изпълнителния директор на НАП.

Ищецът, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание, поддържа исковата молба и представя писмени доказателства, че в посочения период не е работил по трудово или служебно правоотношение. Претендира присъждане на правените разноски, за което представя списък.

Ответникът, Националната агенция за приходите (НАП), в писмен отговор и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител излага становище за допустимост, но неоснователност на иска. Представя писмени доказателства: справка относно размера на средното възнаграждение за заеманата от ищеца длъжност “главен инспектор по приходите“ в ТД на НАП С., дирекция „Контрол“, отдел „Ревизии“, сектор „Ревизии“ към 20.07.2022г. и към 05.07.2021г. Моли съда да го отхвърли иска като неоснователен, както и акцесорните претенции за заплащане на лихви. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита исковата претенция за неоснователна и недоказана.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № ЗЦУ-885/07.06.2019г., издадена от изпълнителния директор на НАП, на Л. Н. С., заемаш длъжността “главен инспектор по приходите“, сектор „Ревизии“, отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., на основание чл.97, ал.1, чл.92, чл.90, ал.1, т.5, вр. с чл. 89, ал.2, т.1 и т.5 от ЗДСл, му е наложено дисциплинарно наказание “уволнение”. Със заповед № 4108/11.06.2019г., издадена от изпълнителния директор на НАП, е прекратено служебното му правоотношение.

С решение № 363 от 20.01.2021г. по адм. д. № 8743/2019г. на АССГ, заповед № ЗЦУ-885/07.06.2019г е отменена като незаконосъобразна. С решение № 8085 от 05.07.2021г. по адм. д. № 2996/2021г. по описа на ВАС, решението е оставено в сила.

С решение № 6398 от 05.11.2021г. по адм. д. № 7765/ 2019г. на АССГ е отменена и заповед № 4108/11.06.2019г., издадена от изпълнителния директор на НАП. Решението е оставено в сила с решение № 7317 от 20.07.2022г. по адм. д № 2156/2022 г. на ВАС.

Със заповед № 890/29.07.2022г. на изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 122, ал.1 от ЗДСл, във връзка с влезлите в сила съдебни решения Л. Н. С. в възстановен на длъжност “главен инспектор по приходите“ в дирекция “Контрол”, отдел „Ревизии“, сектор “Ревизии” в ТД на НАП С., считано от 01.08.2022г. В заповедта е определена основана месечна заплата в размер на 1447 лв. Със заповед № 894 от същата дата - 29.07.2022г., на Л. Н. С. е определена основна месечна заплата в размер на 2281 лв., считано от 01.08.2022г.

От представеното платежно нареждане се установява, че на 25.11.2021г. на ищеца е платено обезщетение по чл.10, ал. 1 от ЗДСл в размер на 7813,80 лв.

Според представена с отговора на исковата молба справка основната месечна заплата за длъжността заемана от ищеца – “главен инспектор по приходите“, сектор “Ревизии”, отдел „Ревизии“, дирекция “Контрол” , ТД на НАП С. към 05.07.2021г. и към 20.07.2022г. е в размер на 2281 лв.

През периода от 11.06.2019 г. до 11.12.2019г Л. Н. С. не е работил по трудово или

служебно правоотношение, няма регистрирани и граждански договори, няма и данни за осигуряване и/или реализиране на облагаем доход по извънтрудови правоотношения, което се установява от представените с исковата молба: копие от служебна книжка, справка –данни за осигуряване и удостоверение за декларирани данни от ТД на НАП и писмо до съда от ТД на НАП С., както и от представената служебна бележка от Агенцията по заетостта.

Като доказателство по делото са приети представените от ищеца писмени доказателства, че не е работил през процесния период, заверено копие на служебната книжка, платежно нареждата за изплатеното обезщетение по чл.104, л.1 от ЗДСл, както и представените от ответника доказателства относно размера на основната заплата за заеманата от ищеца длъжност. Приложени са изисканите за послужване адм.д. № 8743/2019г. по описа на Административен съд София-град и адм.д. № 7765/2019г. по описа на Административен съд София-град.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В процесната хипотеза, с влезли в сила съдебни решения, съответно на 05.07.2021 г. и 20.07.2022г. са отменени заповедта за налагане на дисциплинарно наказание “уволнение” и заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. Следователно, налице е първата от изброените по-горе кумулативно предвидени предпоставки за уважаването на иска.

Оставането без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение е правнорелевантен факт, елемент от хипотезата на правната норма на чл.104, ал.1 ЗДСл. От факта на безработица през шестмесечния период след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение за ищеца възниква право на обезщетение. Поради това и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК, съгласно който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания, в тежест на ищеца е да установи, че след уволнението е останал без работа и не е получавал възнаграждение от служебно или трудово правоотношение /или е получавал възнаграждение в по-малък размер/. Доказването на отрицателни фактически твърдения може да се извърши чрез съвкупност от положителни факти (индиции), които са основа за доказателствени изводи относно отрицателния факт. В този смисъл е и тълкуването дадено от ВКС в тълкувателно решение № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК на ВКС.

От събраните по делото доказателства се установява, че ищецът не е работил по трудово или служебно правоотношение. Това се доказва от отбелязванията в служебната книжка на Л. Н. С.; писмото и справка-данни по ЕГН, представени от ТД на НАП С. и извадката от информационната им система относно изплатените на ищеца възнаграждения по трудови правоотношения за исковия период, както и от представената служебна бележка от Агенцията по заетостта. Това са официални

свидетелстващи документи, които не са оспорени и на осн. чл.193, ал.1 ГПК и обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл., обезщетение се дължи в размер на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Правото на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл е специален вид обезщетение, определено по вид (парично) и размер (до 6 месечни основни заплати) за вредите, които конкретно лице (държавен служител) търпи от незаконосъобразното му уволнение. По този начин законодателят е създал облекчен режим за обезщетяване, при който се презумира настъпването на вреди от незаконосъобразното лишаване от трудов доход, но и ограничаването му за до шест месеца и при съобразяване евентуално получено на друго възнаграждение от друга трудова дейност.

В случая Л. Н. С. е възстановен на длъжността главен инспектор по приходите“, сектор “Ревизии”, отдел „Ревизии“, дирекция “Контрол” в ТД на НАП С., ранг V старши, със заповед от 29.07.2022г., считано от на 01.08.2022г. с индивидуална основана месечна заплата в размер на 1447 лв. Със следваща заповед от същата дата, отново считано от 01.08.2022г. му е определена основна месечна работна заплата в размер на 2281 лв. – колкото е размерът за длъжността му към 05.07.2021г, съгласно представената справка.

Моментът на признаването на уволнението за незаконно е датата на влизане в сила на решение № 363 от 20.01.2021г., по адм. д., № 8743/2019г. по описа на Административен съд София-град - 05.07.2021г.

Спорът между страните е за размера на дължимото възнаграждение и по-конкретно за размера на основаната заплата, въз основа на която следва да се изчисли. Според ответника размерът на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно е 1447 лв. и в този размер на 25.11.2021г. е изплатеното на ищеца обезщетение, като е удържан данъкът върху доходите на лицето.

В случая от приетата справка, представена от ответника, основната заплата за длъжността заемана от ищеца – “главен инспектор по приходите“, сектор “Ревизии”, отдел „Ревизии“, дирекция “Контрол” , ТД на НАП С. към 05.07.2021г. и към 20.07.2022г. е в размер на 2281 лв. Следователно, съгласно разпоредбата на чл.104, ал.1 ЗДСл за период от 11.06.2019 г. до 11.12.2019г. размерът на обезщетението следва да е 13686 лв. Изплатено му е обезщетение в размер на 7813.80 лв., изчислено въз основа на месечната основана заплата, с която е възстановен - 1447 лв. или 8682 лв. за шест месеца и след приспадане на данъка върху дохода в размер на 10 %. Следователно, искът е основателен за разликата в размер на 5004 лв., а в частта над този размер до претендирания размер от 5873 лв. следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Настоящата инстанция намира за неоснователно твърдението на ответника, че основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно в случая е в размер на 1447лв., с която е възстановен със заповед № 890/29.07.2022г. на изпълнителния директор на НАП. Това е размерът на основната заплата към момента на уволнението. От събраните писмени доказателства в случая е установено, че към момента на признаване на уволнението за незаконно – няма спор, че този момент е 05.07.2021г. – основаната заплата за

заеманата от ищеца длъжност е 2281 лв. Това се установява, освен от представената от ответника изрична справка, така и от заповед № 894 от същата дата - 29.07.2022г., с която считано от 01.08.2022г. на Л. Н. С. е определена основна месечна заплата в размер на 2281 лв. Следователно, като се имат предвид двете заповеди от 29.07.2022г., като и двете влизат в сила от 01.08.2022г., следва, че на практика Л. Н. С. е възстановен на длъжността, която е заемал с основана месечна заплата в размер на 2281 лв. Издаването на две отделни заповеди води до заобикаляне на императивните разпоредби на чл.104, ал. 1 ЗДСл, като обезщетението се изчислява въз основа на размера на основното възнаграждение към момента на уволнението, а не към посочения в закона момент – към признаване на уволнението за незаконно.

Да се приеме тезата на ответника, че служебното правоотношение се възстановява във вида, в който е било преди уволнението, в т.ч. и размера на възнаграждението и това е размерът към момента на признаване на уволнението за незаконно, означава, да се подмени смисълът на закона, тъй като размерът на основното възнаграждение към момента на обявяването на уволнението за незаконно във всеки случай би бил равен на този към момента на уволнението. При такова тълкуване на закона би могло да се стигне до хипотеза, при която служител е възстановен с възнаграждение под минималната работна заплата за страната. Това тълкуване противоречи и на целта на закона да се постигне едно справедливо обезщетение за времето, през което служителят е бил доходи. Цитираната от ответника разпоредбата на чл. 67, ал. 5 ЗДСл, не води до обратен извод, доколкото тя касае индивидуалната работна заплата на служителя, а обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл се определя на база основаната заплата, която обикновено е в по-нисък размер от индивидуалната.

Посочената в отговора на исковата молба съдебна практика на ВАС е неотнормативна към настоящия случай, тъй като в нея длъжността, която е заемал служителят не съществува към момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно и касае използване на възнаграждение на друг служител като основа за изчисляване на обезщетението, какъвто не е настоящият случай. В случая освен от официалната справка размерът на възнаграждението се установява и от заповед № 894 от 29.07.2022г., която е издадена едновременно със заповедта за възстановяване и е със същия начален срок – считано от 01.08.2022г.

Поради изложеното, в настоящия случай обезщетението по чл. 104 от ЗДСЛ за периода от 17.06.2020 г. до 17.12.2020г., е в размер на 17904,00 лв. и след приспадане на изплатената част от него преди данъка, искът на ищеца следва да бъде уважен в частта до 5004 лв.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началния момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове – в случая се претендира от 20.07.2022г. и от този момент следва да бъде присъдена до датата на подаване на исковата молба. С помощта на лихвения калкулатор на интернет страницата на НАП, съдът изчисли размерът ѝ на 257,15 лв. и над този размер претенцията следва да бъде отхвърлена до претендирания с исковата молба размер от

306,56 лв. Следва да бъде присъдена и съответната законна лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

С оглед изхода на спора на ищеца следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на 800 лв, заплатено в брой адвокатско възнаграждение, съгласно представения списък и доказателствата за извършването им. Съдът счита, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като е под минималния размер, определен в чл.8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения,

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, Административен съд София-град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Л. Н. С. от [населено място], Столична община, обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл. вр. чл.121, ал.1, т.3 Закона за държавния служител за период от 11.06.2019 г. до 11.12.2019г., в размер на 5004 лв., заедно с мораторна лихва за забава по чл. 86 от ЗЗД върху главницата от 20.07.2022г. до датата на завеждане на исковата молба – 20.01.2023 г в размер на 257,15 лв., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане и ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над 5004 лв. до претендирания размер от 5873 лв., ведно с мораторната лихва върху главницата от 20.07.2022г. до датата на завеждане на исковата молба – 20.01.2023 г за сумата над 257,15 лв. до претендирания размер от 306,56 лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Л. Н. С. от [населено място], Столична община, разноски по делото в размер на 800 (осемстотин) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: